

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ετησίᾳ δρ. 16.—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ετησίᾳ φρ. χρ. 12,50
Ἐξάμηνος 6,50
Τρίμηνος 3,50

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 24 Φεβρουαρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 13

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ τῆς διπλασιασθῆ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ἠδῆξήθη ὀλίγον μόνον ὡς ἐξῆς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἐτησίᾳ δρ. 10, ἑξαμηνίως 5,50, τρίμηνος 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἐτησίᾳ φρ. χρ. 12,50, ἑξαμηνίως 6,50, τρίμηνος 3,50.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ αὔξησης δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ τὰ καλυφθῶν αἱ διπλάσιαι ἡδὴ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἴδιαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη προθυμίαν, αἱ Εἰσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπαύρκειαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, ὀφείλουσιν τὴν παλαιὰν διατίμησιν, ὀφείλουσιν τὴν παλαιὰν διατίμησιν, ὀφείλουσιν τὴν παλαιὰν διατίμησιν. [Ἰδε Δήλωσιν 11ου φυλλαδίου, σελ. 91.]

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστιώδημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Τὸ σπουδαῖον ἦταν, — καὶ ὁ Κύρος Σμῖθ, καθὼς καὶ ὁ Γεδεὼν Σπλιττ εἶχαν λόγους νὰ τὸ θεωροῦν σπουδαῖον, — ὅτι τὴν ἐπεβλήπετο καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου Λίγκολν. Ἄν συνέβαινε τίποτε ἐκ τούτου, ὁ Ἀὐρτων δὲν θάμελοῦσε βέβαια νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κατοίκους τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Τὸ ὁποῖοδήποτε ὅμως αὐτὸ περιστατικὸν μπόρουσε νάταν ξαφνικὸ καὶ νὰ γίνονταν ἀνάγκη νάνακοινωθῇ ἀμέσως στὸν μηχανικόν. Καὶ δὲν ἦταν μόνον τὰ σχετικὰ μὲ τὸ «μυστικόν» τῆς νήσου Λίγκολν. Μποροῦσε νὰ συμβοῦν καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ νάπαιτοῦν τὴ γρήγορην ἐπέμβασι τῶν ἀποίκων νὰ περάσῃ ἄξαφνα κανένα πλοῖο ἀπὸ τὴ δυτικὴ ἀκτὴ, νὰ γίνῃ κανένα ναυάγιο στῆς ξέρες τῆς, νὰ φθάσουν στὸ νησί πειρατὲς κτλ. Γ' αὐτὸ ὁ Κύρος Σμῖθ σκέφθηκε νὰ βάλῃ σὲ ἀμεση συγκοινωνία τὴν στάνην μὲ τὸ Γρανίτινον Παλάτι. Στῆς 10 Ἰανουαρίου ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του τοῖς συντρόφοις.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; ρώτησε ὁ Πέγκροφ. Μήπως τυχὸν σκέπτεσθε, κύριε Σμῖθ, νὰ βάλετε τηλεγράφο;

— Ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Ἡλεκτρικὸ; ἐφώνησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἡλεκτρικόν. Ἐχομεν ὅτι μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ κάμουμε μιὰ στήλη. Τὸ δυσκολώτερον εἶνε νὰ γίνουν τὰ σύρματα, ἀλλὰ καὶ αὐτά, μὲ τὸ κατάλληλον μηχανήμα, μὲ μιὰ συρμιάρα, ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρουμε.

— Ἐ, μὴ ὤστερ' ἀπ' αὐτό, εἶπε ὁ ναύτης, ἐγὼ εἶμι βέβαιος πῶς ὅτι μιὰ μέρα θὰ κάμουμε καὶ σιδηρόδρομον!

Ἀρχισαν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἀδυσκολώτερον, γιὰτὶ χωρὶς σύρμα, τὰλλα θάταν περιττά. Εὐτυχῶς ὁ σιδηρὸς τῆς νήσου Λίγκολν ἦταν πρώτης ποιότητος, μαλακὸς καὶ ἐπομένως κατάλληλος. Ὁ Κύρος Σμῖθ κατεσκευάσε πρῶτα τὴν «συρμιάρα», δηλαδή μιὰ χαλύβδινη πλάκα μὲ κωνικὰς τρύπας διαφόρων διαμετρημάτων, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε διαδοχικῶς τὸ μέταλλο, ὥστε νὰ γίνεταί ὅσο ἤθελαν ψιλόν. Ἡ πλάκα αὕτη καρφώθηκε σὲ μιὰ γερὰ βᾶσι, στερεωμένην στὸ ἔδαφος, κοντὰ στὸ μεγάλο καταρράκτη, ποῦ ὁ μηχανικός «Ὁ κύρ Ζούπ εἶχε ποζάρῃ μ' ὅλην τὴν σοφότητά...» (Σελ. 103, στ. α')

ὅταν χρησιμοποιοῦσε πάλι τὴν κινητικὴν του δύναμιν.

Ἡ ἐργασία ἦταν λεπτὴ καὶ πολύπλοκη. Ὁ μηχανικός ὅμως ἐνίκησε ὅλες τῆς δυσκολίας καὶ, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰς δοκιμὰς, κατάφερε νὰ κατασκευάσῃ ψιλὰ σύρματα ὡς πενήντα πόδια μακριά, ποῦ θάταν εὐκόλο νὰ τὰ ἐνώσουν καὶ νὰ τὰ τοποθετήσουν τεντωμένα ὡς ὅλο ἐκεῖνο τὸ διάστημα τῶν πέντε μιλίων, ποῦ ἐχώριζε τὴν στάνην ἀπὸ τὸ Γρανίτινον Παλάτι.

«Ὁ κύρ Ζούπ εἶχε ποζάρῃ μ' ὅλην τὴν σοφότητά...» (Σελ. 103, στ. α')

Ἀποῦ ἔστρεψε κι' ἐκκρόνισε τὸ καινούργιο μηχανήμα, ὁ μηχανικός ἄφισε τοὺς συντρόφους του νὰ ἐξακολουθήσουν τὴ συρματοποιία κι' αὐτὸς ἄρχισε νὰ κατασκευάζει τὴν στήλη. (*)

Ἡ στήλη αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἔχη ρεῦμα σταθερὸ καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ἐχρειάζετο τσίγγος, χαλκὸς καὶ κάρβουνο, ἀπὸ τὸν σκληρὸ ἐκείνο γραφίτη ποῦ παράγεται στὰ ἐργοστάσια τοῦ γκαζιού, ἀφοῦ ἀφαιρήθῃ ἀπὸ τὸν γαϊάνθρακα τὸ ὕδρῳ γόνιο. Χαλκὸς δὲν ὑπῆρχε καθόλου στὴ νῆσο Λίγκολν κι' ὁ μηχανικός δὲν ἔπρεπε νὰ λογαριάζῃ. Γραφίτη μπορούσε νὰ κατασκευάζῃ ἐχρειάζοντο ὅμως εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις, ποῦ θάπαιτουσαν πολλὴ ἐργασία. Ὅσο γιὰ τσίγγο ὅμως, εἴπαμε ὅτι τὸ κιβώτιο ποῦ εἶχαν βρῇ στὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ναυαγίου ἦταν ντυμένο ἀπὸ μέσα μὲ τέτοιο μέταλλο, καὶ δὲν μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθῇ καλλίτερα παρὰ στήν περίστασι αὐτή.

Ὁ Κύριος Σμιθ σκέφθηκε λοιπὸν νὰ κάμῃ μιὰ ἀπλὴ στήλη, μόνο μὲ τσίγγο, μὲ ἀζωτικὸν ὀξύ καὶ μὲ ποτάσσα, σὰν ἐκείνη ποῦ ἐπενόησε ὁ Μπεκερέλ τὸ 1820. Πρὸς τοῦτο κατεσκευάσε μερικὰ γυάλινα δοχεῖα, τὰ ἐγέμισε μὲ ἀζωτικὸν ὀξύ καὶ τὰ ἐσκέπασε τὸ καθένα μ' ἓνα βούλωμα, ποῦ τὸ διαπερνοῦσε ἓνας γυάλινος σωλήνας. Ὁ σωλήνας αὐτός, στὸ κάτω του ἄκρο, ποῦ ἐδυθίζετο στὸ ὀξύ, ἦταν κλεισμένος μ' ἓνα βούλωμα ἀπὸ ἀργίλλο. Ἀπὸ τὸ ἐπάνω του ἄκρο, ὁ μηχανικός ἔχυσε μέσα διάλυσι ποτάσσας. Ἔτσι, ἀζωτικὸν ὀξύ καὶ ποτάσσα, σὲ κάθε δοχεῖο, μπορούσαν νὰ ληλοσπενεργοῦν ἀνὰ μὲς ἀπὸ τὴν ἀργίλλο.

Ἐπῆρε κατόπι δύο κομμάτια τσίγγου κι' ἐβύθισε τὸ ἓνα στήν ποτάσσα καὶ τὸ ἄλλο στὸ ὀξύ. Ἔτσι σχηματίσθηκε ἓνα ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, ἀπὸ τὸν τσίγγο ποῦ ἦταν στὸ δοχεῖο πρὸς τὸν τσίγγο ποῦ ἦταν στὸν ἡλεκτῆρα, καὶ τὰ δύο αὐτὰ κομμάτια ἐνώθηκαν μὲ σύρμα. Τὸ ἓνα ἦταν ὁ θετικὸς καὶ τὸ ἄλλο ὁ ἀρνητικὸς πόλος τῆς συσκευῆς. Κάθε δοχεῖο γεννοῦσε ἀπὸ ἓνα τέτοιο ρεῦμα κι' ὅλα μαζί ἐθῆσαν γιὰ ἓνα ἡλεκτρικὸν τηλέγραφο. Ἔτσι κατασκευάσθηκε κι' ἡ στήλη.

Στὴς 6 Φεβρουαρίου, ἄρχισαν νὰ φυτεύουν κατὰ διαστήματα τοὺς στύλους μὲ τοὺς γυάλινους ἀπομονωτήρες, ποῦ θὰ βάζονταν τὰ τεταγμένα σύρματα, ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ὡς τὴν στάνη. Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦταν τελειωμένος κι' ὁ ἐναέριος αὐτὸς δρόμος τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, ποῦ θάτρηχε καὶ πᾶνω μὲ ταχύτητα ἐκατὸν χιλιάδων χιλιόμετρων τὸ δευτερόλεπτο!

Εἶχαν κατασκευασθῇ δὲ ὅμοιες στήλες, μιὰ γιὰ τὸ Γρανίτινο Παλάτι καὶ μιὰ γιὰ τὴν στάνη. Γιατὶ ἂν ἡ στάνη ἔπρεπε νὰ συγκοινωνῇ μὲ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, μπορούσε κάποτε νὰ χ.ειάζονταν

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 98.

νὰ συγκοινωνήσῃ καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι μὲ τὴν στάνη.

Στοὺς δύο αὐτοὺς σταθμούς, τὸ σύρμα τυλίχθηκε ἓς ἓνα ἡλεκτρομαγνητικὴν (δηλαδὴ ἓς ἓνα κομμάτι μαλακὸ σίδηρο, τυλιγμένο μὲ σύρμα). Ἀμα συγκοινωνοῦσαν μεταξύ τους οἱ δύο πόλοι, τὸ ρεῦμα ποῦ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸν θετικὸν, ἔφτανε ἀπὸ τὸ σύρμα στὸν ἡλεκτρομαγνήτη, ποῦ ἐμαγνητίζετο προσωρινά, καὶ γυρῶσε ἀπὸ τὸ ἑδωρὸς στὸν ἀρνητικὸν πόλο. Ἀμα διεκόπτετο τὸ ρεῦμα, ὁ ἡλεκτρομαγνήτης ἐξεμαγνητίζετο ἀμέσως. Ἐφθάνε λοιπὸν νὰ βάλῃ κανεὶς μιὰ σιδερένια πλακίτσα μπροστὰ στὸν ἡλεκτρομαγνήτη, γιὰ νὰ τραβιέται ἀπ' αὐτόν, ὅσο περνοῦσε τὸ ρεῦμα, καὶ νὰ φέρεται νὰ ξαναπέφτῃ μόλις τὸ ρεῦμα διακόπτετο. Κι' ἀφοῦ ἐπέτυχε ἔτσι τὴν κίνησιν, τὸ ἀνεδοκίμησεν αὐτὴς τῆς πλακίστας, εὐκολώτατα πιά ὁ Κύριος Σμιθ μπόρεσε νὰ προσαρμόσῃ ἓς αὐτὴ καὶ μιὰ βελόνα, ἐπάνω σ' ἓνα ἱστιακὸν δίσκον, ποῦ εἶχε ὀλόγυρα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, γιὰ νὰ ανταποκρίνεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἓνα σταθμὸ στὸν ἄλλο.

Ὡς τῆς 12 Φεβρουαρίου, ἡ ἐγκατάστασις εἶχε τελειωθῇ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Κύριος Σμιθ ἔστειλε τὸ πρῶτον τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι: ῥώτησε ἂν πῆγαιναν ὅλα καλὰ στὴ στάνη. Καὶ σὲ λίγες στιγμῆς, ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἀκρωτῶν ἀπάντησιν ἱκανοποιητικὴν.

Ὁ Πέγκροφ πηδοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἀκούς ἐκεῖ νᾶχουν καὶ τηλέγραφο, σὰ νᾶταν στὴ Νέα Ὑόρκη! Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πρῶτ' καὶ βράδυ, τακτικά, ἔστειλε ἀπὸ ἓνα τηλεγράφημα στὴ στάνη, ποῦ ποτὲ δὲν ἔμενε χωρὶς ἀπάντησιν.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς συγκοινωνίας εἶχε δὴ μὲν ὅλα καλὰ πρῶτον τοὺς ἐπέτρεπε νὰ βεβαιώνονται ὅποια στιγμὴ ἤθελαν, ὅτι ὁ Ἀκρωτῶν εὐρίσκετο στὴ στάνη· δεῦτερον, δὲν τὸν ἄφιναν ἔτσι, τὸν δυστυχισμένο, σὲ παντελὴ ἀπομόνωσιν. Ἀλλ' ὡς τε ὁ Κύριος Σμιθ, μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, τακτικά, τὸν ἐπισκέπτετο στὸ σπιτάκι του, κι' ὁ Ἀκρωτῶν πάλι πῆγαινε κάπου κάπου στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ὅπου εὕρισκε πάντα τὴν καλλίτερη ὑποδοχὴν.

Ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαίρι. Οἱ πόροι τῆς ἀποικίας, σὲ ὅσπρια προπάντων καὶ δημοτικὰ, ἐπληθύνοντο ἀπὸ μέρη σὲ μέρη καὶ τὰ λαχανικά, ποῦ εἶχαν φέρῃ ἀπὸ τὴν νῆσο Θάβωρ, εἶχαν εὐδοκίμησιν. Ἡ Τερψιθέα παρουσίαζε τὴν πολλὰ ἱκανοποιητικὴν ὄψιν κι' ἡ τετάρτη συγκομιδὴ τοῦ σταριού ἐπραγματοποιήθη κατὰ προσδοκίαν.

Ὁ καιρὸς ἦταν ὥραίος. Τὴν ἡμέρα ἔκανε ζέστη πολλή· τὸ βράδυ ὅμως ἐδρόσιζε ὁ μᾶτης κι' ἡ νύχτα, στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἦταν γλυκειά. Εἶχαν καὶ μερικὲς θύελλες μὲ μικρὴ διάρκειαν ἀλλὰ μὲ δύναμιν μεγάλην. Γιὰ λίγες ὥρες, ἡ ἀστραπὴ δὲν ἔπαυεν νὰ πυρπολοῦν τὸν οὐρανὸν κι' ἡ βροντὴ ἀντηχοῦσαν ἀδιάκοπες.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴν, ἡ αὐλὴ τῆς ἀποικίας εἶχε τότες περικοπὰς καὶ τριχωτοὺς κατοίκους, ὥστε οἱ ἄποικοι ἐτρέφοντο ἀπὸ τὸ περισσεύματός, γιὰτ' ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐλαττώνεται ὁ μέγας τοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ χοῖροι τῆς νῆσου Θάβωρ εἶχαν γεννήσῃ τὰ μικρά τους κι' ἓνα μισγὰλο μέρος τοῦ καιροῦ τοὺς ὁ Νάβ κι' ὁ Πέγκροφ τὸ ἀφιέρωναν στὴν περιποίησιν τῶν ζώων αὐτῶν. Οἱ ὀνάγγιδες ἐπίσης εἶχαν τὴν ὥραιαν πουλάριαν. Τοὺς καθάλλικεσαν συχνὰ ὁ Γεδεὼν Σπίλλεττ κι' ὁ Χάρμπερτ, ποῦ εἶχε γίνῃ λαμπρὸς καβαλλάρης, ἡ τοὺς ἐξέχοντο στὸ κάρρο, ποῦ κουβαλοῦσε πότε ζῦλα καὶ κάρβουνα στὸ Γρανίτινο Παλάτι, πότε τὰ διάφορα μεταλλεύματα ποῦ ἐχρειάζετο ὁ μηχανικός.

Πολλὲς ἐξερευνήσεις ἔγειναν τὴν ἴδια ἐποχὴν, στὰ δάση τοῦ Φάρ-Ουέστ. Οἱ ἄποικοι μπορούσαν νὰ προχωροῦν βαθεῖα χωρὶς νὰ φοβοῦνται τὴν ζέστη, γιὰτὶ ἡ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μόλις διαπερνοῦσαν τοὺς πυκνοὺς θόλους τῶν φυλλωμάτων. Μόνο ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε καλὰ ὠπλισμένοι, γιὰτὶ ἀπαντοῦσαν συχνὰ κατὰ ἀγριόχοιρους πολὺ δυνατοὺς καὶ πολὺ ἐπικίνδυνους. Ἐπίσης καὶ πάνθηρες, ποῦ τοὺς κυνηγοῦσαν ἔμως ἀλύπητα.

Ὁ Χάρμπερτ μάλιστα, ἓς αὐτὸ τὸ κυνήγι, ἦταν θαυμαστικός. Εἰκοσι λαμπρὰ δέρματα τέτοιαν θηρίων ἐστόλιζαν τὴν μεγάλην σάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, κι' ἂν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι τὸ πρᾶγμα, πάνθηρες δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά στὴ νῆσο Λίγκολν, — ποῦ αὐτὸς ἦταν κι' ὁ σκοπὸς τῶν κυνηγιῶν.

Συχνὰ τοὺς συνώδεε ἓς αὐτὲς τῆς ἐκδρομῆς κι' ὁ Κύριος Σμιθ, ποῦ ἐξέταζε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ γινώσκα μέρη τοῦ νησιοῦ. Αὐτὸς ὅμως κατὰ ἄλλο ἀπὸ ἴχνη ζώων ζητοῦσε στὰ βᾶθη τῶν ἀπεράντων δασῶν... Ἡ ἀλήθεια εἶπε, ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τίποτα ὑποπτό. Ὅτε ὁ Τόπ, οὔτε κι' ὁ κύρ Ζούπ, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἐδειξάν ποτὲ συμπτώματα ἀνησυχίας. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν ἔπαυεν νὰ γαυγίζει ἀπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πηγάδι...

Τὴν ἴδια ἐποχὴν, ὁ Γεδεὼν Σπίλλεττ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ, ἐρωτογράφησε τὰ ὠραιότερα μέρη τοῦ νησιοῦ, μὲ τὴν μηχανὴ ἐκείνη ποῦ εἶχαν βρῇ στὸ κιβώτιο καὶ ποῦ δὲν τὴν εἶχαν χρησιμοποίησιν ὡς τότε. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ εἶχε φανὸ ἰσχυρότατο καὶ συνωδεύετο ἀπὸ ὅλα τὰ χρεῖωδῃ τῆς φωτογραφικῆς: πλάκες ἑτοιμῆς, ὑλικά γιὰ τὴν κατασκευὴν πλακῶν, ὕγρα γιὰ τὴν ἐμάνισιν, χαρτί γιὰ τὴν ἀνατύπωσιν κτλ. Ὁ δημοσιογράφος κι' ὁ βοηθὸς του ἔγειναν σὲ λίγο ἐξαιρετοὶ φωτογράφοι καὶ μπόρεσαν νὰ πάρουν ἀρκετὰς ὠραίας ἀποφῆς, π. χ. τὸ πανόραμα τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὴν Τερψιθέαν, μὲ τὸν Φραγκλῆνο στὸ βάθος, τὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας,

τὴν στάνη στὰ γραφικὰ ριζοβούνια, τὸ περίεργον Ἀητονόχι καὶ ἄλλα.

Οἱ φωτογράφοι δὲν παρέλειψαν νὰ κάμουν καὶ τὰ πορτραῖτα ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ, ἀνεξαιρέτως. Ὁ Πέγκροφ δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὸ δικό του, μὲ φόντο τὰ τεῖχη τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι τὸ πῶ ἐπιτυχημένο ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ πορτραῖτο τοῦ κύρ Ζούπ. Ὁ ἔξυπνος οὐραγοτάγος εἶχε ποζάρῃ μ' ὅλην τὴν σοβαρότητα κι' εἶχε βγῇ ἀπαράλλακτος. «Λές καὶ θὰ σοῦ μιλήσῃ!» ἔλεγε ὁ Πέγκροφ.

— Λές καὶ θὰ σοῦ βγάλῃ τὴ γλῶσσά του, πὲς καλλίτερα! τὸν διώρρωνε ὁ Νάβ.

Ἡ μεγάλης ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ ἐτελείωσαν μὲ τὸν Μάρτη. Ἐπίασαν πρῶτα βροχές, ὕστερ' ἄρχισε καὶ κρύο. Κι' ἐπειδὴ ὁ Μάρτης ἐκεῖ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν δικὸν μας Σεπτέμβριον, οἱ ἄποικοι ἐπροσέφευαν χειμῶνα πρῶτον καὶ δριμύ.

Μιὰ μέρα μάλιστα—τὴν 21,—τοὺς φάνηκε πὼς ἔπεσε καὶ τὸ πρῶτον χιόνι. Γιατὶ πρῶτ'—πρῶτ', ὁ Χάρμπερτ ποῦ εἶχε βγῇ στὸ παράθυρο, φώναξε:

— Μπα! τὸ νητάκι εἶνε σκεπασμένο μὲ χιόνι!

— Χιόνι ἀπὸ τώρα; εἶπε ὁ ρεπόρτερ, πλησιάζων κι' αὐτὸς στὸ παράθυρο. (Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟ ἐλίγου, καιροῦ ἀέθανε στὰς Ἀθήνας ἓνας ἀπὸ τοὺς πῶ μεγάλους μαθηματικούς, ὅχι πιά τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τοῦ κόσμου: ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Κυπάρισσος Στέφανος. Καὶ τὴν προπερασμένη Τρίτη, στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ «Παρνασσού», οἱ συνάδελφοί του, οἱ φίλοι του, οἱ μαθηταὶ του, οἱ θαυμασταί, τοῦ ἔκαμαν ἓνα σεμνότερον πολιτικὸν μνημόσυνο. Ἀπὸ τὸ βῆμα, ὁ ἓνας κατόπι τοῦ ἄλλου, πέρασαν οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ζέγγελης, Ρεμουῦνδος, Μαλτέζος, ὁ κ. Οἰκονόμου, ὁ κ. Φωκίων Νέγρης. Καὶ ἄλλος ἐχαράκτηρισε τὸν Κυπάρισσον Στέφανον ὡς ἐπιστήμονα, ἄλλος τὸν ἐδιογράφησε ὡς κοινωνικὸν ἄνθρωπον, ἄλλος μίλησε γιὰ τὴν δράσιν του στὴ Βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία, ἄλλος γιὰ τὴν ἐργασίαν του στὸ Διδακταλικὸν Σύλλογον. Ἐπ' αὐτοῖς, ὁ Κυπάρισσος Στέφανος μᾶς παρουσίασθηκε μὲ ὅλες τῆς ὀφείας, γιὰτὶ εἶχε πολλὰς. Ὁ μέγας αὐτὸς μαθηματικός, ποῦ τόσα τοῦ χρεωστεῖ ἡ Ἑπι-

στήμη, δὲν ἦταν μόνον ἐπιστήμων, περιεοριζόμενος στὴς μελέτες του καὶ στὴ διδασκαλίαν του. Ἦταν κι' ἓνας δραστήριος ἄνθρωπος, ἓνας θαυμασιὸς πολίτης, ἓνας μέγας πατριώτης, ἓνας σπουδαῖος «κοινωνικὸς παράγων» ποῦ ἀπέβλεπε στὴν καθολικὴν πρόοδον τῆς κοινωνίας του καὶ μ' αὐτὴν στὸ μεγαλεῖο τῆς πατριδας του.

Ἰδρυσεν τὴν μεγάλην ἐκείνη Βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία, ποῦ ἀνέβασε τόσο πολὺ τὸν Ἑλληνα τεχνίτη κι' ἐργάτη. Ἐγείνετο ἡ ψυχὴ τοῦ Διδακταλικοῦ Συλλόγου, ποῦ ἐχειραγέτησε τὴν Ἑλληνικὴν διδασκαλίαν, τὸν ἐλύτρωσε ἀπὸ τὴν αὐθαρεσίαν ἐνὸς ὕπουργου καὶ τὸν ἔκαμε νὰ μὴ φοβᾶται οὔτε παῦσι, οὔτε μεταθέσι ὅσο κάνει τὸ χρέος του. Ἡ διαρκὴς Βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία, τὰ νυκτερινὰ σχολεῖα τῶν «βιοτεχνῶν», τὰ ὑπὲρ τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου νομοθετήματα, οἱ Ἐπιθεωρηταί, τὰ Ἐποπτικά Συμβούλια, καὶ τόσα ἄλλα ποῦ ἔγειναν γιὰ τὸν Ἑλληνα τεχνίτη, τὸν ἐργάτη, τὸν διδασκαλόν, ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἔργα τοῦ ἀκούραστου Κυπάρισσου Στεφάνου.

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἔκαμε στὴν ὥραιαν καὶ γεμάτην ζωὴν του. Κάθε κοινωνικὴ πρόδοσις γενικὰ τὸν εὕρισκε ὑπὲρ μαχο, προστάτη, ὀλοπρόθυμο βοηθός. Στιγμὴ δὲν κάθονταν ἀργὸς καὶ στιγμὴ δὲν κοιμοῦνταν ὁ ἐνθουσιασμός του. Κι' ὕστερ' ἀπὸ τέτοιαν καὶ τόση κοινωνικὴ δράσιν, εἶνε θαῦμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πὼς κατάρθωνε νὰ κάμῃ πρωτότυπες καὶ τόσο σπουδαῖες ἐργασίας, σὲ μιὰ ἐπιστήμην σὰν τὰ Μαθηματικά, ποῦ ἀπαιτεῖ τόση προσήλωσιν, τόση ἀφοσίωσιν, τόση συγκέντρωσιν, ὥστε οἱ περισσότεροί μαθηματικοὶ νὰ εἶνε διαρκῶς ἀφ' ἡρμῆνοι καὶ πολλοὶ στὸ τέλος νὰ κατανοῦν τρελλοὶ!

Στὸ μνημόσυνο τοῦ Κυπάρισσου Στεφάνου πῆγα μὲ μεγάλη συγκίνησιν, γιὰτὶ κι' ἐγὼ ὑπῆρξα μαθητὴς του στὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου, τρία-τέσσαρα χρόνια, ἀκολουθῶντα τὰ γαληνὰ μὲν τότε Φυσικομαθηματικά. Ὑστερὰ τάρτισα, γιὰτὶ μὲ τραβῆξε περισσότερο ἡ Φιλολογία. Οὔτε ποῦ τὸ μετάνοιωσα, γιὰτὶ Κυπάρισσος Στέφανος δὲν θὰ γίνουμιον βέβαια ποτὲ ἐνὶ ἀπεναντίας, στὴ Φιλολογίαν τοῦ ποῦ μου, μπορῶ σήμερα νὰ μὴ ζηλεύω τὴν ἐμὴν κανενός. Ἀλλὰ καὶ μάλιστα, ὅτι ἓνας λόγος ποῦ ἄφισα γρηγορώτερα τὰ Μαθηματικά, ἦταν γιὰτὶ μοῦ παρουσιάσθηκε, ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Κυπάρισσου Στεφάνου. Οἱ ἄλλοι καθηγηταὶ μου, στὴ Σχολήν, μοῦ δίδαν ἔως ἐλπίδες ὅτι μπορούσα καὶ νὰ τοὺς φθάσω. Ἀλλὰ ὁ Κυπάρισσος Στέφανος ἦταν γιὰ μένα τὸ ἀρθροστό. Φαντασθῆτε νὰ βλέπω ἓναν ἄνθρωπον τόσο νέον, — γιὰτὶ ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ διωρίσθηκε καθηγητὴς, δὲν πιστεύω

νὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν, — καὶ νὰ εἶνε ἡ δὲ τόσο μεγάλος μαθηματικός!

Ἡ εἰρήνη του, ἀλήθειαν, εἶχε προηγηθῇ τοῦ ἐρχομοῦ του κι' ἐφθασαν τὰ πρῶτά του μαθήματα, γιὰ νὰ μᾶς δείξουν ὅτι αὐτὴ ἡ εἰρήνη δὲν ἦταν ψεύτικη, τεχνητή. Στὴ Σχολήν μας, μισογνώστη τότε, ἔλαμψε ἑαρινὰ τὸ φῶς τῆς μετὰ γαλοφύας. Αὐτὸ τὸ φῶς μ' ἐφώτισε καὶ μένα, γιὰ νὰ... φύγω. Νὰ φύγω ἐγκαίρως ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου, ἂν ἔμενα, δὲν θὰ κατάρθωνα ἔως ἄλλο, παρὰ νὰ γίνω ἓνας καλὸς, «εὐμέθοδος» καθηγητὴς, ἡ τὸ πολὺ-πολὺ, συγγραφεὺς «Στοιχείων Γεωμετρίας» γιὰ τὰ σχολεῖα.

Πρὶν φύγω ὅμως, ἐπρόφρασα νὰ γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντὰ τὸν Κυπάρισσον Στέφανον. Ἐνας σεβαστὸς μου φίλος, ὁ μακαρίτης ὁ Βικέλας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λουκῆ Λάρα», ποῦ ἤξερε τὸν Στέφανον ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' εἶχε μάθῃ νὰ τὸν θαυμάζῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν μεγάλων του ἐκεῖ διδασκάλων, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν, μοῦ ἔδωκε, θυμοῦμαι, ἓνα θερμὸ συστατικό. Μ' αὐτὸ παρουσιάσθηκα στὸν καὶνούργιον καθηγητὴν μου, ποῦ μ' ἐτίμησε ἀπὸ τότε μὲ τὴν φιλίαν του. Δὲν ἤμουν πιά μαθητὴς του, ἐξακολούθησα ὅμως νὰ τὸν συναναστρέφουμι σὰ φίλος. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ μοῦ προξενοῦσε, τὸ θάρρος ἀκόμα ποῦ μοῦδινε, κάθε συνάντησιν, κάθε συνουσία μου μὲ τὸν σπάνιον αὐτὸν ἄνθρωπον, ποῦ δὲν ἦταν μόνο ἓνας μέγας μαθηματικός...

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κυπάρισσον Στέφανον ἔχω ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ πολλά, ἀκόμη σπουδαιότερα. Κι' ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω ἄλλο τόπο, θὰ τὸ κάμω μεθαύριο.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΚΑΡΠΟ ΣΤΑΧΥ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΒΑΡΕΙ

(Κατὰ τὸν L. A. Bourguin)

Ἐνθ' αὐτὰ στάχτια, ὅλα μαζί, στοῦ θεοῦ μοῦ [τὴν ὥρα, κρατοῦν ἓς τὴ γῆ τὰ μέτωπα σκυφτά, πῶς τοῦτο-δὲ τὴν κεφαλὴν τόσο ψηλῶναι [ὡς τώρα; —Νά, γιὰτὶ μέσα σπόρον δὲν βασιτᾶ!

Καὶ τὸ βαρεῖν, ποῦ κυλάει, κι' ὁ τραυτῆς [τὸ φέρνει

γοργά, σὲ πατητῆρι πακυνό, γιὰτὶ ἓνα τέτοιο θόρυβον ἔς τὸν δρόμον του [νὰ σέβῃ;

—Γιατὶ, καλέ μου, εἶν' ἀδειανό!

ΤΟ ΓΑΥΚΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

(Κατὰ τὸν Muréchal)

Ὅταν δὲν ἔλασ ἀκαρπῆ τὴν «μέρα» ἡ Καλοσύνη, τότε εἶν' ὁ ἄνθρωπος γλυκὸς κι' ἡ νύχτα σὺν γιορτῇ.

—Τὴν νύχτα ἡ μέρα κυβερνᾷ: κι' ἡ εὐεργεσία θὰ γίνῃ ἓνα γλυκὸ προσκεφάλον τὸν κόπον νὰ δεχθῇ...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Θ' NEVES

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

Ἐπειτα τοὺς εἶπε :

— Ἀληθινά, εἰσθε πολὺ γεναῖα παι-
διὰ καὶ σὰς εὐγνωμονῶ ποῦ ἤλθατε ὡς
ἐδῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε. Εἰσθε ἀνεψιοὶ
τοῦ στρατηγοῦ Μπόλδ; Τὸν γνωρίζω
ἐκ φήμης. Πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε
γιὰ τὸν θεῖόν σας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος βέ-
βαια πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ
σᾶς. Τώρα θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν
πῆτε τίποτε ἀπολύτως, σὲ κανένα, γιὰ
δὴ' αὐτά, (ἐξαιρῶ, ἐννοεῖται, τὸν θεόν
σας,) καὶ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ βασιθῶ
ἐν τῇ ἐχεμύθειά σας... Ἐχάσατε τὸ
πρόγευμά σας ἐξ αἰτίας μου... θὰ
μῶς κάμετε, κύριοι, τὴν εὐχαρίστησι
νὰ συμμερισθῇτε τὸ δικό μου.

Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέυ δέχθησαν ὁλο-
πρόθυμα τὴν εὐγενική αὐτὴν καὶ ἐγ-
κάρδια πρόσκλησι.

Ἐκάθησαν στὸ τραπέζι μαζί με
τὸν κ. Μπράιττον καί, πεινασμέ-
νοι καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ
ἀπὸ τῆς συγκινήσεως, — γιὰτὶ καὶ
αὐτὲς ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι. — ἐτίμη-
σαν μὲ τὸ παραπάνω ὅλα ἐκεῖνα τὰ
ώραία φαγιά, ποῦ εἶχε παραγγείλῃ
γιὰ τὸ πρόγευμά του ὁ Ἀγγλός,
καλοφαγὰς καθὼς φαίνεται.

Ἐτρώγαν καὶ ὁλοένα μιλοῦσαν.
Ὁ κ. Μπράιττον ἀνέφερε τὴν πρῶ-
τη τοὺς συνάντησι καὶ ἐπάνω 'ς
αὐτό, ὁ Δούγκλας εἶπε :

— Διάβασα στὸν Ροβινσὼν κ
Κροῦσο, ὅτι οἱ λύκοι φεύγουν,
ὅταν τοὺς κυπλήσῃ κανεὶς γερά,
θαρρετά. Μοῦ φαίνεται ὁμως, ὅτι
οἱ δικοὶ μας δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ
νὰ φύγουν.

— Δὲν ἀμφισβητῶ τὸ κύρος τοῦ
Ροβινσὼν, ἀποκρίθηκε χα-
μογελῶν ὁ κ. Μπράιττον, ἀλλὰ 'ς
αὐτὴ τὴν περίστασι, δὲν ἔχει δίκην
πολύ. Τὸ καλοκαίρι, ἂν βρίσκατε

πουθενὰ μερικὸς λύκος. — Λίγους, πάν-
τα, — καὶ τοὺς κυτοπούσατε ἔτσι, πιθανὸν
νὰ σᾶς ἔκαναν τὴ χάρι νὰ φύγουν. Τὸν
χειμῶνα ὁμως, ὅταν εἶνε μάλιστα πολ-
λοὶ, δέκα, εἴκοσι, καὶ ὅταν μυρίζωνται
ἕνα καλὸ γεῦμα, ἂ, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα :
Τριγυρίζουν ἄφοβα κάθε ἄνθρωπο ποῦ
ἀπαυτῶν, εἴτε χωρὶς εἴτε πρίγκηπα,
προπάντων ὅταν δὲν βλέπουν νὰ κρατῇ
τοῦφεκι ἢ πελέκι. Τὸ ἴδιο ἂν ἀπαντή-
σουν καὶ σκύλο. Γιὰτὶ ὁ λύκος, βλέπετε,
δὲν κάνει διάκρισι. Τοῦ ἀρέσει καὶ τὸ
σκυλίσι κρέας ὅσο καὶ τὸ ἀνθρώπινο.

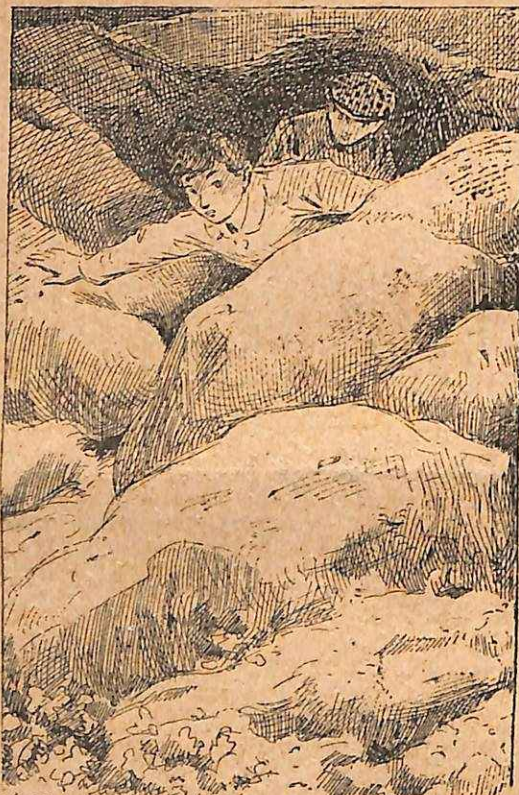
Τὰ παιδιὰ γέλασαν μ' αὐτὸ τὸν λόγον
καὶ ὁ κ. Μπράιττον ἐξακολούθησε νὰ
τοὺς διηγῇτὰ διάφορα ἐπεισόδια ἀπὸ
τὰ μεγάλα κυνήγια ποῦ εἶχε λάβῃ μέ-
ρος, ὅχι μόνον στὰ Πυρηναῖα, ἀλλὰ καὶ

στὴ Ρωσσία, καὶ στὴ Σουηδία, καὶ σὲ
διάφορες ἄλλες χώρες, ἀκόμη πρὸ μα-
κρινές.

— Πόσο πολὺ ἔχετε ταξιδεύσῃ! εἶπε
ὁ Δούγκλας μὲ θαυμασμό. Καὶ αὐτὸς ὁ
λόρδος Ράμπληδων θὰ σᾶς ἐξήλθουε!
Ἀλήθεια, μήπως τὸν ἀπαντήσατε ποτὲ
σὲ κανένα σας ταξιδί;

— Ναί, τὸν ἀπάντησα... Τώρα ὁμως
δὲν ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ καὶ αὐτὸς στὴν
Ἀγγλία. Μοῦ φαίνεται ὅτι κατὶ τέτοιο
διάβασα τελευταῖα στῆς ἐφημερίδας.

— Μάλιστα. Λένε ὅτι γύρισε κηδὼν
στὴν Ἀγγλία. Καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμε
πολὺ νὰ τὸν γνωρίσουμε, ἄμα γυρίσουμε
καὶ μεῖς, θὰ πᾶμε χωρὶς ἄλλο νὰκού-

Τὰ παιδιὰ κατάρθρωσαν νὰ βγοῦν... (Σελ. 96, στ. α')

σοῦμε τῆς διαλέξεως, ποῦ βέβαια θὰ
κάμῃ.

— Βεβαίωτατα! Θάχῃ τόσα πολλὰ
νὰ μᾶς πῇ!

Ὁ Δόναλντ καὶ ὁ Δούγκλας σηκώ-
θηκαν νὰποχαιρετήσουν.

— Ἀπὸ τώρα; ἔκαμε ὁ κ. Μπράιτ-
των. Ἄς εἶνε, θὰ σᾶς στείλω στὴν Ἀρ-
γελῇ μὲ ἁμάξι, γιὰτὶ τὸ χιόνι γύρισε σὲ
βροχή καὶ θὰ μοῦ κακοφαίνονταν νὰ
βραχῇτε γι' ἀγάπη μου.

Ἀπὸ διάκρισι, τὰ παιδιὰ δὲν θέλησαν
στὴν ἀρχὴ νὰ δεχθῶν τὴν εὐγενική προ-
σφορά, ἀλλὰ ὁ κ. Μπράιττων ἐπέμεινε.

— Τὸ ξέρω, τοὺς εἶπε, ὅτι σεῖς δὲν
φοβάσθε κανένα καιρὸ, ἐπιθυμῶ ὁμως
νὰ γυρίσετε μὲ ἁμάξι. Τὰ σέβῃ μου,
σᾶς παρακαλῶ, στὸν στρατηγὸ Μπόλδ

καὶ νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι αὐριο θὰ λάβω
τὴν τιμὴ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Θὰ τὸ ἔκανα
σήμερα, θὰ σᾶς συνῶδευα ὡς τὴν Ἀρ-
γελῇ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, γιὰτὶ περιμένω
ἕνα ἄνθρωπο, ποῦ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ σὲ λί-
γες στιγμές.

Ποῖος ἦταν ἄρα γε αὐτὸς ὁ ἐπισκέ-
πτης; Τὰ παιδιὰ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ
τὸ φαντασθῶν. Τὸ ἔμαθαν ὁμως ἀμέ-
σως. Τὸ ἁμάξι τοὺς περίμενε στὴν
πόρτα τοῦ Ξενοδοχείου καὶ ἐτοιμάζοντο
νὰναίον, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμὴ, εἶδαν
ἕνα χωρὶς ποῦ ἔμπαινε καὶ ζητοῦσε
τὸν κ. Μπράιττων.

— Ποῖος εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ πορ-
τιέρης.

Καὶ φαντασθῇτε τὴν κατάπληξι τῶν
παιδιῶν, ὅταν τὸν ἀκούσαν νὰποκρίνεται:

— Ὁ Βλάσης. Πῆς τοῦ κ. Μπράιτ-
των, ὅτι τὸν ζητεῖ ὁ Βλάσης ὁ Φωσέτος.

Ὁ Βλάσης Φωσέτος! Ὁ ὁδηγὸς ἐ-
κεῖνος ποῦ οἱ ληστὰς ἐλογάριαζαν νὰ
τοὺς παραδώσῃ τὸν κ. Μπράιττων!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

[ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΑ

: (Συνέχεια. Ἰδε σελ. 97)]

— Εἰσθε ἔτοιμοι; — ἐπανέλαβε τὴν
ἐρώτησί του τὸ λελέκι. — Ποῖος ἀπὸ
τοὺς δύο σας εἶνε μεγαλύτερος;

— Κανείς! — ἀπεκρίθη μὲ ἀλαζονείαν
ὁ Κοᾶξ-κοᾶξ. — Εἴμεθα δίδυμοι!

— Τώρα θὰ σᾶς χάψω! ἐδήλωσε ἀπο-
φασιστικά τὸ λελέκι. — Πεινῶ φοβερά!

— Ὁ μᾶς καταπιῆς; ἤρωτησεν ὁ
Κοᾶξ-κοᾶξ καὶ ὅλες ἡ κρεατολήες, ποῦ
ἦσαν στὸ σῶμα του ἐπάνω, ἀνορθώθησαν
ἀπὸ τὸν τρόμον του. — Θέλεις νὰ μᾶς
φᾶς;

— Καὶ βέβαια! Ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύ-
τερος ἀπὸ σᾶς;

— Κ' ἐχάθησαν τάχα οἱ ἄλλοι βατρά-
χοι; — εἶπεν ὁ Κοᾶξ-κοᾶξ, χάνοντας ὁλο-
τελὰ τὸ θάρρος του. — Ὅσους θέλεις!

Μικροῦτσικοι, ὠμορφουτσικοι, νοστιμού-
τσικοι!

— Τρώγω ἐσᾶς πρῶτα, ἔπειτα τρώγω
καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ μεζέ! — εἶπε σκύ-
βοντας τὸ κεφάλι τὸ λελέκι, καὶ τὸ μάτι
ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἐβλεπε τοὺς ἀδελ-
φούς, ἐφωτίσθη μὲ μίαν ἐθθρὶνὴν λάμψιν.

— Ἐμεῖς, ποῦ εἴμαστε τόσο γέροι,
ἀδύνατοι! — ἐρροχάλισε μὲ φρίκην ὁ Κοᾶξ
κοᾶξ. Καὶ τόσο τραχεῖς!

— Δὲν πειράζει, περνᾶτε! Καὶ δὲν
φαίνεσθε πῶς ἐνηστεύατε καὶ τόσο!

— Εἶνε ὑδροπικία αὐτὸ ποῦ ἔχομε!
— ἐρροχάλισε ὁ Κοᾶξ-κοᾶξ. — Σᾶς βε-
βαιῶ, κύριε μακροπόδαρε, εἶνε ἀπλού-
στατα πρῆξιμο!... Μὰ μίλα λοιπὸν καὶ
σύ, Βεκεκέξ!

— Ἐμένα μ' ἔχει πειράξῃ ἡ θάλασσα,
εἶμαι ζαλισμένος, — ἐψιθύρισε ὁ Βεκεκέξ,

καὶ ἄλλος λόγος ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν
ἐδῆκε πιά.

— Ἀγαπητό, ἀξιολάτρευτο λελέκι!
— ἄρχισε νὰ κλαυθμυρίζῃ ὁ Κοᾶξ-κοᾶξ,
ποῦ τοῦ εἶχε φύγῃ ὅλη ἡ ἐπιστημότης!

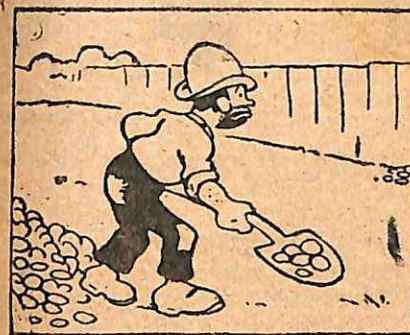
— Ἀγαπητό μου, καλὸ μου λελέκι,
ἐμεῖς θὰ σοῦ πιάνομε βδέλλες — ἀφῆσέ
μας!

— Κάλλιον πέντε καὶ στὸ χέρι, παρὰ
δέκα καὶ καρτέρι! — δύο βατράχοι στὴν
κοιλία εἶνε καλύτεροι ἀπὸ δέκα βδέλλες
μέσ' στ' αὐλάκι! — παρετήρησε πολὺ
ῥῥθὰ τὸ λελέκι.

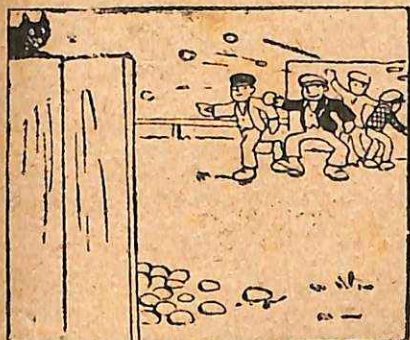
— Χάψε τους, χάψε τους γρήγορα. —
ἐκακάνιζε ὁ τζιτζικας ἀπὸ τὸ καλάμι. —
Καλὰ νὰ πάθουν! Αὐτοὶ κανένα ποτέ
τοὺς δὲν ἐλυπήθησαν!

Δὲν εἶχαν ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον
του, ὅταν ἕνας σπουργίτης τὸν ἄρπαξε
μὲ τὸ ράμφος του ἀπὸ τὸ καλάμι.

— Μὲ τίς ὑγείας σου! — Τοῦ εὐχάρη-
σεν τὸ λελέκι. — Καίρως εἶνε νὰ βάλῃ καὶ
ἐγὼ κατὶ μέσα μου. Ποῖος εἶνε λοιπὸν
ὁ μεγαλύτερος; Ἐκεῖνον θὰ καταπιῶ
πρῶτα! — ἐπρόσθεσε, ρίχνοντας μιά λοξὴ
ματιὰ στὸν Κοᾶξ-κοᾶξ, τεντωμένον μὲ

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὁ Κώστας Κατεργαρά-
κος, ἐργάτης στοὺς δρόμους, εἶχε σηκωθῇ
κοινασμένος. Κι' ὁμως ἔπρεπε νὰ κου-
βαλήσῃ ἕνα σωρὸ πέτρες, ἀπὸ τὴ μιάν
ἀκρὴ τοῦ δρόμου στὴν ἄλλη. Καὶ δὲν
εἶχε οὔτε καροτσάκι, οὔτε τίποτα. Τί
νὰ κάμῃ;... Ἄξαφνα, βλέπει μπροστὰ

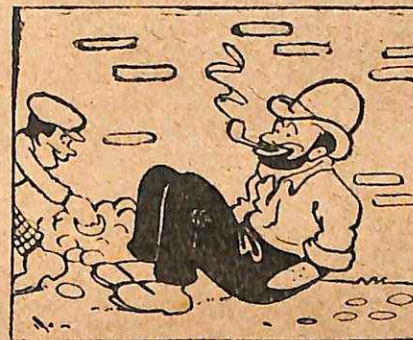

μάλιστα μαζεύτηκαν καὶ ἄλλα καὶ ὅλα
θέλησαν νὰ λάβουν μέρος στὴ σκοπο-
βολή. Ὁ Κατεργαράκος, μὲ τὴν πίπα
στὸ στόμα, καθόνταν ἡσυγῶς καὶ κυτ-
τάζε. Ἀλλὰ καμμιὰ πέτρα δὲν εὗρισκε
τὴ γάτα, ἢ καὶ ἂν τὴν εὗρισκε, δὲν τῆς
ἔκανε τίποτα, οὔτε καὶ τὴν ἐτρόμαζε!

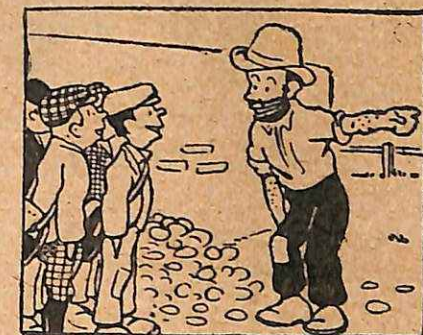
ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΕΡΓΑΡΑΚΟΥ

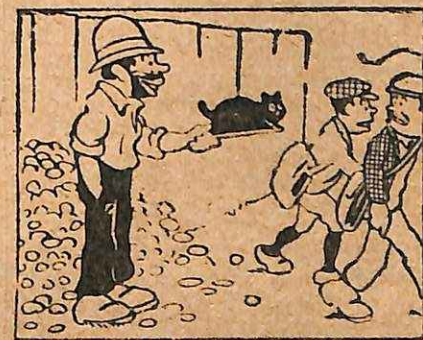
τοῦ μιὰ γάτα μὲ τροχούς, — παιγνίδι,
ποῦ θὰ τὸ πέταξε βέβαια στὸ δρόμο,
ἀφοῦ τὸ βαρέθηκε, κανένα παραξένο
παιδί τῆς γειτονιάς. Ἀμέσως τοῦ ἔρχε-
ται μιὰ ἰδέα: Τοποθετεῖ τὴ γάτα σὲ
τρόπο ὥστε νὰ φαίνεται σὰ ζωντανή,
στὸ μέρος ἴσα-ἴσα ἐκεῖνο ὅπου ἔπρεπε

Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰποροῦν, πῶς δὲν
ἔφραγε μὲ τέτοιο καλὸ. Κι' ἔτρεξαν 'κει-
πέρα νὰ ἰδοῦν... Τότε εἶδαν ἐκπληκτα
πῶς ἡ γάτα ἦταν ψεύτικη! Ἡ πέτρας
ὁμως εἶχαν κορυβὰλῃ ὅλη ὅλας στὸ μέ-
ρος ποῦ ἔπρεπε. Κι' ὁ Κατεργαράκος,
μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, κατευ-

νὰ κουβαληθῶν ἡ πέτρας. Κι' ἅμα εἶδε
τὰ πρῶτα παιδιὰ, νὰ περνοῦν γιὰ τὸ
Σχολεῖο, ποῦ ἦταν ἐκεῖ-κατὰ, τοὺς ἐφώ-
ναξε: «Δίνο μιά δεκάρα 'ς ὁποῖον πε-
τύχῃ μὲ πέτρα ἐκεῖνη τὴ γάτα ποῦ κά-
θεται 'κει-πέρα!» Ἀμέσως τὰ παιδιὰ
ἄρχισαν νὰ τὴν πετροβολοῦν. Σὲ λίγο

χαριστήμενος ἀπὸ τὸ τέχνασμά του,
εἶπε στὰ παιδιὰ: «Σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ
μὲ βγάλατε ἀπὸ ἕνα κόπο. Πηγαίνετε
τώρα στὸ σχολεῖόν σας νὰ μάθετε... πῶς
μιὰ ἀληθινὴ γάτα δὲν θὰ καθόνταν τό-
σῃν ὥρᾳ νὰ τὴν πετροβολᾷτε!»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— Εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ ἡ φωλιὰ;
— Πολὺ κοντὰ, δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ,
στὸν κάμπο.

— Κι' ἂν οἱ γέροι;

— Αὐτὴ τὴν ὥρᾳ λείπουν.

— Καλὰ εἶπε συγκατανεῦον τὸ λε-
λέκι. — Ἐνα, δύο....

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ μετρήσῃ ἴσα μὲ
τὰ τρία καὶ νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν Βεκε-
κέξ στὸν φάρυγγά του, ἐπειδὴ ὁ Κοᾶξ-
κοᾶξ ἐπῆλθεν ἔξαφνα, ἐκάθησε ἐπάνω
στὴν οὐρά του, ἐσήκωσε τὸ δάκτυλο
ψηλὰ καὶ εἶπε;

— Εἰρόουμε μιά φωλιὰ σκαντζόχοι-
ρου!

— Φωλιὰ σκαντζόχοιρου; — ἐρώτησε
τὸ λελέκι.

— Μάλιστα, μάλιστα, — κατένευσε ὁ
Κοᾶξ-κοᾶξ.

— Καὶ πόσα μικρὰ ἔχει μέσα;

— Μισὴ δωδεκάδα σκαντζόχοιροπούλα!

— Εἶνε παχειὰ;

— Σὰν γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος!

— Καὶ ἔχουν στὸ σῶμά τους βελόνες;

— Ἐχουν μικροῦτσικες, μὰ δὲν ἔμπο-
δίζουν!

— Εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ ἡ φωλιὰ;
— Πολὺ κοντὰ, δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ,
στὸν κάμπο.

— Κι' ἂν οἱ γέροι;
— Αὐτὴ τὴν ὥρᾳ λείπουν.

— Καλὰ εἶπε συγκατανεῦον τὸ λε-
λέκι. — Ἐνα, δύο....

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ μετρήσῃ ἴσα μὲ
τὰ τρία καὶ νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν Βεκε-
κέξ στὸν φάρυγγά του, ἐπειδὴ ὁ Κοᾶξ-
κοᾶξ ἐπῆλθεν ἔξαφνα, ἐκάθησε ἐπάνω
στὴν οὐρά του, ἐσήκωσε τὸ δάκτυλο
ψηλὰ καὶ εἶπε;

— Εἰρόουμε μιά φωλιὰ σκαντζόχοι-
ρου!

— Φωλιὰ σκαντζόχοιρου; — ἐρώτησε
τὸ λελέκι.

— Μάλιστα, μάλιστα, — κατένευσε ὁ
Κοᾶξ-κοᾶξ.

— Καὶ πόσα μικρὰ ἔχει μέσα;

— Μισὴ δωδεκάδα σκαντζόχοιροπούλα!

— Εἶνε παχειὰ;

— Σὰν γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος!

— Καὶ ἔχουν στὸ σῶμά τους βελόνες;

— Ἐχουν μικροῦτσικες, μὰ δὲν ἔμπο-
δίζουν!

— Εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ ἡ φωλιὰ;
— Πολὺ κοντὰ, δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ,
στὸν κάμπο.

— Κι' ἂν οἱ γέροι;
— Αὐτὴ τὴν ὥρᾳ λείπουν.

— Καλὰ εἶπε συγκατανεῦον τὸ λε-
λέκι. — Ἐνα, δύο....

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ μετρήσῃ ἴσα μὲ
τὰ τρία καὶ νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν Βεκε-
κέξ στὸν φάρυγγά του, ἐπειδὴ ὁ Κοᾶξ-
κοᾶξ ἐπῆλθεν ἔξαφνα, ἐκάθησε ἐπάνω
στὴν οὐρά του, ἐσήκωσε τὸ δάκτυλο
ψηλὰ καὶ εἶπε;

— Εἰρόουμε μιά φωλιὰ σκαντζόχοι-
ρου!

— Φωλιὰ σκαντζόχοιρου; — ἐρώτησε
τὸ λελέκι.

— Μάλιστα, μάλιστα, — κατένευσε ὁ
Κοᾶξ-κοᾶξ.

— Καὶ πόσα μικρὰ ἔχει μέσα;

— Μισὴ δωδεκάδα σκαντζόχοιροπούλα!

— Εἶνε παχειὰ;

— Σὰν γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος!

— Καὶ ἔχουν στὸ σῶμά τους βελόνες;

— Ἐχουν μικροῦτσικες, μὰ δὲν ἔμπο-
δίζουν!

— Εἶνε μακριὰ ἀπ' ἐδῶ ἡ φωλιὰ;
— Πολὺ κοντὰ, δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ,
στὸν κάμπο.

— Κι' ἂν οἱ γέροι;
— Αὐτὴ τὴν ὥρᾳ λείπουν.

— Καλὰ εἶπε συγκατανεῦον τὸ λε-
λέκι. — Ἐνα, δύο....

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ μετρήσῃ ἴσα μὲ
τὰ τρία καὶ νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν Βεκε-
κέξ στὸν φάρυγγά του, ἐπειδὴ ὁ Κοᾶξ-
κοᾶξ ἐπῆλθεν ἔξαφνα, ἐκάθησε ἐπάνω
στὴν οὐρά του, ἐσήκωσε τὸ δάκτυλο
ψηλὰ καὶ εἶπε;

— Εἰρόουμε μιά φωλιὰ σκαντζόχοι-
ρου!

— Φωλιὰ σκαντζόχοιρου; — ἐρώτησε
τὸ λελέκι.

— Μάλιστα, μάλιστα, — κατένευσε ὁ
Κοᾶξ-κοᾶξ.

— Καὶ πόσα μικρὰ ἔχει μέσα;

— Μισὴ δωδεκάδα σκαντζόχοιροπούλα!

— Εἶνε παχειὰ;

— Σὰν γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος!

— Καὶ ἔχουν στὸ σῶμά τους βελόνες;

Ίδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ. Β

ΤΟ ΠΡΩΤΙΝΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Καὶ τάφισα γιὰ πάντα
τόρατ' μου τὸ σπιτάκι!
Τῆς μυστικῆς τῆς σκέψεως
ποῦ εἶχα κατωμένες
στὸ μακροῦλό, προσήλιο
μικρὸ μου καμαράκι,
τῆς ἀφίσας γιὰ πάντα
σιούς τοίχους τοῦ θαμμένους...
Τώρα καθίσαν ἄλλοι,
Στέκομαι, τὸ κυττάω.
τὰ σκαλοπάτια—νάτα!
Πάλι γεμίσαν χόρτα...
Σφίγγεται ἡ ψυχὴ μου...
Τῆς σκέψεως μου μεριάζω
καὶ εὐγενικά χτυπάω
τὴν...πρωτινὴ μου πόρτα.

Γιαπωνέζα

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΒΑΡΚΑ (Τέλος) (*)

Ἡ Νίτσα ξεφώνησε: «Θά με πνίξετε! Γυρίστε πίσω!...» Ἀλλὰ «μεῖς τὰ παλ-
ληκάρια, δὲν παίρνουμε ἀπὸ τέτοια. —Μὰ
βρε παιδί μου, τῆς λέω, τί ξεφωνίζεις
εἰσι; Πού νερεινιτῆρες τῆς φουρτούνα;
Πῶς ἦλθε δηλαδὴ ἓνα κύμα καὶ μὰς δρό-
σισε λίγο, πρέπει νὰ φοβηθούμε καὶ νὰ
γυρίσουμε πίσω; Δὲ σκέπτεσαι πῶς κι' ἡ
ἰδία ἡ μητέρα μου θὰ μὰς περιγέλαση
σάν δῇ πῶς φοβηθήκαμε; Μὲ τέτοια κα-
τορθώσαμε νὰ τὴν πείσουμε πῶς πραγμα-
τικῶς φουρτούνα δὲν εἶχε, καὶ πῶς δὲν
εἶχαμε βραχὴ, παρὰ μόνο πῶς δροσισθή-
καμε λιγάκι! !

Ἀλλ' ἂν ἡ φίλη μας πίστεψε πῶς δὲν
ἦταν φουρτούνα, αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς
τὸ πίστεψε κι' ἡ θάλασσα! Αὐτὴ ἀπεναν-
τίς ἄρχισε νὰ νερεινιτῆρε πλιότερο, καὶ νὰ
στέλλῃ καθε τόσο κι' ἀπὸ κανένα κύμα,
νὰ μὰς βρέχῃ ἀπὸ λίγο, —σὺν τάχατες
νάμαστε στεγνές—ὡς πού μὰς ἀνάγκασε
νάφήσουμε τὴ ντροπὴ πῶς μὰς καὶ νὰ
γυρίσουμε κατὰ τὸ σπιτί...

Τότε πιά—καθὼς εἶχαμε καὶ κατὰπρο-
στα τὸν καιρὸ—ἄρχισε ἓνα φοβερὸ κατα-
κύλημα τῆς βάρκας. Ὁ τροχὸς μὰς εἶχε
φθάσει στὸ κατακόρυφο. Τὰ κομπιά κόν-
τευαν νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια μὰς. Ὅσο
γιὰ τὴ δύστυχη Νίτσα, αὐτὴ μόλις μπο-
ροῦσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ πέσῃ μὲ τὰ
μοῦτρα μὲς ἐπὶ τὴν βάρκα. Τὸ περιεργό ὅ-
μως ἦταν ὅτι, ἐνῷ δὲ μπορούσε νὰ κρα-
τηθῇ, μπορούσε ξεαίρετα νὰ βγάλῃ κατὰ
ἀγροφωνάρες: «—Δὲ σὰς τόπα; Πᾶμε!
Πνιγίκαμε! Μάνα μου! !

Τὴν ἀφίγαμε νὰ λήῃ, χωρὶς νὰ προσ-
παθῶμε νὰ τὴν ἐνθαρρύνουμε, γιὰτὶ και-
ρὸς γιὰ ἐνθαρρύνσεις δὲν ἦταν. Ἡ θά-
λασσα ὅλη ἔμπαινε μέσα, καὶ ἡ βάρκα
μὰς εἶχε γεμίσει νερό. Φαντάζεσθε λοι-
πὸν τί κόπο καταβάλλαμε γιὰ νὰ τὴν κυ-
βερνοῦμε.

Τέλος, μετὰ κάμψωση ἀκόμη θοῶ καὶ
χίλια βάσανα, μπορέσαμε νὰ φθάσουμε
σπίτι, σάν βοειμένες γάτες, ὅπου δεχτή-
καμε μιά γερὴ ψυχολογία ἀπ' τὴ μη-
τέρα μὰς. «—Νὰ μὴ σὰς ἀκούσω νὰ μοῦ

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ δημοσιεύσθαι ἐπὶ 1109 φύλλο.

ξαναπῆτε γιὰ βάρκα! μὰς εἶπε τελευταία.

Καὶ ὅμως... Νομίζετε πῶς δὲ ξαναπῆ-
γαμε; ἔχετε λάθος. Πᾶμε ἀπεναντίας
πιο συχνά, μὲ τὴ διαφορά πῶς πᾶμε μόνο
σάν εἶνε γαλήνη, καὶ σάν εἶνε μαζί μὰς
κι' ὁ... ἀδελφός μου!

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Μικρὸ ἐκκλησάκι, φτωχικὸ, παρατημένον,
ποῦ στὴ γυρτὴ στεγνοῦλα σου ἀσπρίζει
κάτασπρον χιόνι, ἀμόλυπτο, παρθένον
ὦ! πόσο σφοδραίνει, σὲ στολίζει!
Τὴν μυστικὴν ὁμορφίαν σου, καμαρώνω,
Μὲ θαυμασμό ἀπ' τὸ παράθυρό μου
Τὰ χέρια μου σὲ προσευχὴ ἐνώνω
Κ' εὐλαβικά ἀρχίζω τὸ σταυρό μου.

Ψευτικὴ Κουκλίτσα

Η ΠΑΓΙΔΑ

—Ἐλλή! Ναυσικά! φώναξε ἡ Ἰριγέ-
νεια. Ἐρετε πῶς ἔχουμε αὐριὸ διαγωνισμό
Καλλιγραφίας;

—Τὸ ξέρουμε! Καὶ τί μὰς τὸ λές;
—Γιὰ νὰ... διαβάσετε, ἀποκριθῆτε ἀφη-
ρημένη.

—Χάχαχα!
Χαχινίσαμε ἡ δυὸ τρελλές καὶ χόθησαν
στὴς καλαμὲς τῆς λίμνης.

—Γελάτε! μουμουρίζε κείνη καὶ ση-
κώθηκε ἀπὸ χάμω.

Μὲ ὑποτόν ὕψος ἐκύτταξε τριγύρω.
Κανείς.

—Καλὰ εἴμαστε! σκέφτηκε καὶ, γονα-
τίζοντας χάμω, ἄρχισε νὰ σκάβῃ ἓνα λακ-
κάκι μὲ μιά μυτερὴ πέτρα. Ὑστερὰ τὸν
γέμισε νερό ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ στὸ τέλος
ἐβγαλε ἀπάνω μερικὰ φιλὰ καλαμάκια καὶ
τὰ σκέπασε μὲ χορταράκια καὶ χῶμα.

Ἐτοιμὴ ἡ παγίδα!...

Σὲ λίγο, ἡ ἀσπρὴ ποδίτσα τῆς Ναυσι-
κᾶς ἀνέμισε μέσα στὸ καλάμι καὶ ἡ
φωνὴ τῆς Ἑλλης ποῦ τὴν κυνηγοῦσε, ἀ-
κούστηκε λαχανιασμένη.

—Τρεξέτε! φώναξε ἡ Ἰριγένεια. Ἐνα
σκουλήκι, ἓνα θηρίο.

—Μαμά μου!...Ποῦ εἶνε, καλέ;

—Τώρα θὰ πατήσουν στὸ λάκκο! κρυ-
φογέλασε ἡ Ἰριγένεια.

Μὰ τὸ πόδι τῆς Ναυσικᾶς, ἀπὸ τρεῖς,
γλῦτωσε ἀπ' τὴν παγίδα, ἡ δὲ Ἑλλη,
τρέχοντας, τὸν εἶχε πηδήξῃ κι' αὐτὴ.

Τὰ μάγουλα τῆς Ἰριγενείας κοκκίνισαν
ἀπὸ φόβου. Σηκώθηκε μ' ὀρμή καὶ, μὲ
φωνὴ δὴθεν τρομαγμένη, ἔτρεξε κατὰ τὸν
λάκκο. Ἡ ἄλλος τὴν ἀκολούθησαν.

Καθὼς ὅμως ἔτρεχε, παραπάτησε, γλῦ-
στροψε κι' ἀράδωντας τὴν ποδιά τῆς
Ναυσικᾶς, τὴν ἔσυρε μαζί της...σπὴν
παγίδα!

Καὶ πλὴν!...πλὴν!...ἔχωσε ἄδελὰ τὸ
χέρι στὸ λακάκι...Ἀχ! νὰ βλέπατε τὰ
χάλια τους καὶ νὰ πεθαίνατε στὰ γέλια!

Τὶ παλτὸ ἦταν ἐκείνο τῆς Ἰριγενείας,
γεμῆτο πιτσιλιές! !

Ἀπὸ τὸ κόκκινο γιαννάκι τῆς Ναυ-
σικᾶς καὶ ἡ σκουμένη ποδιά της; Ὁχ!
ξύλο μου μυρίζει!...

Φρέντος

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Ἐπῆρα τὴν ἀπόφασί μου: μὲ ὅλη τὴν
ἀντίστασι τῶν συγγενῶν μου, κατατάχθηκα
στὸ αεροπορικὸ μὰς σῶμα. Εἶμαι ἡ πρώτη
Ἑλληνίδα αεροπόρος καὶ καμαρώνω πολὺ
γι' αὐτὸ καὶ μὲ τὸ δίκιο μου. Ἐτοιμά-
ζομαι κηλὸν γ' ἀνεβῶ στὸ αεροπλάνο γιὰ
πρῶτη φορὰ! Τὶ τιμὴ γιὰ μένα! Θὰ πε-
τάω μὲ τὸ αεροπλάνο μου πρὸς τὴν δόξαν
πρὸς τὴν νίκην καὶ πρὸς τὴν Θεσσαλονί-
κην, ὅπως λένε οἱ ποιηταί μὰς.

Ἐπὶ τέλους ἀνεβαίνω, βάζω τὴ μηχανή
μου σὲ κίνησι, ὑψώνομαι καὶ βλέπω κάτω
τὴ θάλασσα ποῦ λάμπει σάν καθρέφτης.

Μὰ ξαφνικὰ τὸ αεροπλάνο γυρίζει μὲ
τόση δύναμι, ποῦ δὲν προφθάνω νὰ κρα-
τήσω τὴ μηχανή μου, πέφτω μὲ ὀρμὴν στὰ
κύματα καὶ βυθίζομαι. Παλαῖω μὲ δύναμι
ποῦ μοῦ δίνει ἡ ἀπελπισία καὶ μὲ μιά
τελευταία προσπάθεια, βγάζω τὸ κεφάλι
μου ἔξω... ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβ-
βατιοῦ μου.

Μὲ ὑποτόν ὕψος ἐκύτταξε τριγύρω.
Κανείς.

—Ἐλλή! Ναυσικά! φώναξε ἡ Ἰριγέ-
νεια. Ἐρετε πῶς ἔχουμε αὐριὸ διαγωνισμό
Καλλιγραφίας;

—Τὸ ξέρουμε! Καὶ τί μὰς τὸ λές;
—Γιὰ νὰ... διαβάσετε, ἀποκριθῆτε ἀφη-
ρημένη.

—Χάχαχα!
Χαχινίσαμε ἡ δυὸ τρελλές καὶ χόθησαν
στὴς καλαμὲς τῆς λίμνης.

—Γελάτε! μουμουρίζε κείνη καὶ ση-
κώθηκε ἀπὸ χάμω.

Μὲ ὑποτόν ὕψος ἐκύτταξε τριγύρω.
Κανείς.

—Καλὰ εἴμαστε! σκέφτηκε καὶ, γονα-
τίζοντας χάμω, ἄρχισε νὰ σκάβῃ ἓνα λακ-
κάκι μὲ μιά μυτερὴ πέτρα. Ὑστερὰ τὸν
γέμισε νερό ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ στὸ τέλος
ἐβγαλε ἀπάνω μερικὰ φιλὰ καλαμάκια καὶ
τὰ σκέπασε μὲ χορταράκια καὶ χῶμα.

Ἐτοιμὴ ἡ παγίδα!...

Σὲ λίγο, ἡ ἀσπρὴ ποδίτσα τῆς Ναυσι-
κᾶς ἀνέμισε μέσα στὸ καλάμι καὶ ἡ
φωνὴ τῆς Ἑλλης ποῦ τὴν κυνηγοῦσε, ἀ-
κούστηκε λαχανιασμένη.

—Τρεξέτε! φώναξε ἡ Ἰριγένεια. Ἐνα
σκουλήκι, ἓνα θηρίο.

—Μαμά μου!...Ποῦ εἶνε, καλέ;

—Τώρα θὰ πατήσουν στὸ λάκκο! κρυ-
φογέλασε ἡ Ἰριγένεια.

Μὰ τὸ πόδι τῆς Ναυσικᾶς, ἀπὸ τρεῖς,
γλῦτωσε ἀπ' τὴν παγίδα, ἡ δὲ Ἑλλη,
τρέχοντας, τὸν εἶχε πηδήξῃ κι' αὐτὴ.

Τὰ μάγουλα τῆς Ἰριγενείας κοκκίνισαν
ἀπὸ φόβου. Σηκώθηκε μ' ὀρμή καὶ, μὲ
φωνὴ δὴθεν τρομαγμένη, ἔτρεξε κατὰ τὸν
λάκκο. Ἡ ἄλλος τὴν ἀκολούθησαν.

Καθὼς ὅμως ἔτρεχε, παραπάτησε, γλῦ-
στροψε κι' ἀράδωντας τὴν ποδιά τῆς
Ναυσικᾶς, τὴν ἔσυρε μαζί της...σπὴν
παγίδα!

Καὶ πλὴν!...πλὴν!...ἔχωσε ἄδελὰ τὸ
χέρι στὸ λακάκι...Ἀχ! νὰ βλέπατε τὰ
χάλια τους καὶ νὰ πεθαίνατε στὰ γέλια!

Τὶ παλτὸ ἦταν ἐκείνο τῆς Ἰριγενείας,
γεμῆτο πιτσιλιές! !

Ἀπὸ τὸ κόκκινο γιαννάκι τῆς Ναυ-
σικᾶς καὶ ἡ σκουμένη ποδιά της; Ὁχ!
ξύλο μου μυρίζει!...

Φρέντος

Ἐστῆλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομῆτου Νεολαίας

ΡΟΣ	ΦΥ	ΔΙ	ΡΟΣ
ΤΟΣ	Α	Ω	ΒΟΡ
ΤΗΣ	ΕΥ	ΖΕ	ΣΚΙ
ΡΑΣ	ΝΟ	ΠΗ	ΡΩΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται,
ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἑξ ἀνέ-
μων.

β.) Λογοπαίγνιον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκμῆς
Ποῖα λέξεις γράφεται μὲ δύο μὶ καὶ
μὲ... ἐνάμισιν σί;

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεῶς Δεσμώτου
Pêre-Môle
Let-tremai-let-tleva

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημα-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνδεύονται ἀπα-
ραιτῶς ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαρῶ
γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 1109 φύλλου

α.) Ἀθήναι, Θῆβαι, Λεβάδεια, Λά-
ρισα, Λαμία.—β.) Qui ne veut pas tra-
vailler, ne doit pas manger.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλά-
σεως», τὴν δημοσιεύσαντες εἰς τὸ
460 φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν
νὰντα ποιεῖσθαι καὶ οἱ ἐπόμενοι:

355. Βαρδάρη Βερνίκου, Ἀθήναι	Δρ. 1.—
356. Πολύμνις Γ. Μηνίκης Delta	
[Barrage Αἰγύπτου]	7.50
357. Ἀγριοκάτσιο (γ' δόσι): Ἀθήναι	10.—
358. Ἀθηνᾶ Ἡλ. Ἀγγελῆ, Ἀθήναι	2.—
359. Χαρίκλεια Χρ. Δημητριάδου,	
[Μανσοῦρα Αἰγύπτου]	50.—
360. Ὁραία Λεοβᾶδ, Πειραιεύς	3.—
361. Ζέφυρος Ν. Πατοῦνη, Κέρκυρα	2.—
362. Ἡρώς τῶν Ἀρχιερατικῶν Κέρκυρα	8.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς
θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἀξιοὶ καὶ
γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν
διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσο χρηστικοῦ
εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς
ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρισ-
τεῖται ἡ «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Ἐνδριπιδου
τὴν 19ην Φεβρουαρίου 1918

ΔΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερα τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος—καὶ ἴσα-
μαζ!—μὲ τὴν πρῶτην τριμηνίαν καὶ μὲ τὸν
1700ν Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων. Ἀπὸ κάθε
Συλλογῆν, δηλαδὴ, ἐδημοσίευσεν μίαν Ἀσκήσιν.
Ὅστε ἂν ἔσπευτε καλεῖς Συλλογῆν καὶ δὲν εἶδεν
ὡς σήμερον Ἀσκήσιν σὺν, ὅτι πῃ δὲ ἡ Συλ-
λογὴ τοῦ δὲν ἐφῆκεν στὰ χέρια μου καὶ... ἄς
μὴ τὴν ξαναστελῇ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος
Διαγωνισμός πρὸς Σύνθεσιν, διὰ τὰς Ἀσκήσεις
τῆς Β' Ἑξαμηνίας.

Ἀγγελε τῆς Εἰρήνης, καὶ σὺ φοβοῦμαι μὴν
ὑποθέσῃ; πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ, ἀφοῦ ἀργησα τόσο
νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἀλλὰ τὸ γράμμα σου ἀπὸ
21 Δεκεμβρίου, τὸ ἔλαβον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν!
Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ἀσπά-
ζομαι καὶ τὴν ἀδελφούλα σου.

Τὶ λές, Ψευτικὴ Κουκλίτσα; Μοῦ ἔκαμε
67 ὥ; τώρα ἀγοραστὰς καὶ ὅτι εἶχα ἀκόμα παρὰ-
πονο; Ἀλήθεια, οὐ; ἐγὼ δὲν ἐπερίμενα νὰ
στεφθῶν μὲ τέτοια ἐπιτυχία αἱ προσπάθειαι σου.
Τὶ εὐτυχισμένη θὰ ἦσιν ἂν ὅλοι ἐνεργούσαν
σάν καὶ σέ!

Ἡ Κόρη τοῦ Βουνοῦ μοῦ γράφει: «Ὁ
ἐφετείνος σου τόμος εἶνε πράγματι θαυμάσιος.
Ἐκείνη ἡ Μυστηριώδης; Νῆτος; μὲ ξερελλαι-
νει. Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ἦσιν καὶ ἐγὼ μετὰ
τῶν ἀποίκων καὶ τῶν ναυαγῶν!... Ἀμ' ἐκείνο
τὸ Στὰ Βουνά; κυριολεκτικῶς; ἔξιστο! Ἀμ'
ἐκείναι αἱ διδασκαλὶαι καὶ εὐχάριστοι Ἐπιστολαί
τοῦ κ. Φιδῶνος; Προσπαθῶ ὅσο μπορῶ πε-
ρισσότερο νὰ ἐκτελῶ τὰς συμβουλὰς τοῦ. Αὐτὸ
δὲν εἶνε καὶ ὁ σκοπός σου; Κι' ὁ δικός σου,
πῶς τόσο καλὰ μὲ συμβουλεύεις μὲ τὴν Ἀλ-
ληλογραφίαν;»—Καὶ βέβαια πού αὐτὸς εἶνε ὁ
σκοπός; Μὲ συμβουλεύς, μὲ ἱστορίες, μὲ
παραδείγματα, προσπαθοῦμε πάντα νὰ σὲ ὁδη-
γῶμε στὸ καλὸ.

Ὁχι εὐτυχῶς, Φωτεινὴ Σάντρη, ὁ κ. Γιάν-
νης; Περιγιάλις, ὁ παλαιὸς καὶ πολύτιμος συλ-
λογάτης; μὲ δὲν ἐπνευσεν νὰ γράφῃ. Μόνον πού
ἐτελείωσα τοὺς Μύθους; πού μοῦ εἶχε στείλῃ
κι' ἐπερίμενα νὰ μοῦ στείλῃ καὶ ἄλλους. Καὶ
πραγματικῶς, προχθὲς ἔλαβον μὲ καινούργια
σειρά, ὠραιότατη, πού ἐκρίθη ἀπὸ τὸ προ-
σέχες.

Ἀπὸ τὴν Σελίδα, Ἀειδέω, τῶν Νέων καὶ
Περίεργων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον; πού ἔδωκα
ἄλλοτε καὶ κάθ' ἑκάστην, διέτρεχα μόνον τοῦ;
«Εβδομαδιαίους Διαγωνισμούς». Γιατὶ εἶδα ὅτι
τὰ ἄλλα «περίεργα» δὲν ἄρσαν πολὺ στοὺς φί-
λους μου, πού προτιμοῦσαν ἓνα διήγημα παρα-
πάνω, ἢ μὲ γειοιογραφικὴ Σειρά, ὅπως βίβω
τώρα. Ὅσο διὰ τὰς Μαχικάς Εἰκόνας; τὰς
κατήργησα προσωρινῶς δι' ὁικονομικὰν ταίγγων.
Ἐπειὰ πού τόπος; Ἀρίστε, μετὰ τὸν πόλεμον,
ὅταν θὰ ἔχω ἀφαικτω; 12 ἢ καὶ 16 σελίδας;
τὴν ἐδομάδα, τότε θὰ βάλω ἀπ' ὅλα!

Ἑλλὰς τοῦ Πήγα, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς
προσκαλεῖας σου, καθὼς καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ
«Ἑλληνικοῦ Δεσμοῦ». Τὸ ποιηματάκι σου πρὸς
τὴν Πικτερίδα ἔχει ἡρακλεῖς ἰδέας, διὰ τὰς ὁποίας
σὲ συγχάρω, ἀλλὰ ἡ διατύπωσις δὲν εἶνε καλὴ.
Γενικῶς, ἡ αὐτὴ τὴ γλώσσα, τὰ ποιήματα γί-
νονται ψυχρά. Μεταγέρω ἄλλοτε πῶς ἀπλῆ,
πῶς ζωντανή, τὴν γλῶσσά σου; καρδιάς, ὅπως
ὅλοι σήμερον οἱ ποιηταί.—Καὶ εἰς τὸ νέον Δη-
μοψήφισμα, ἀπὸ ἓνα ψευδώνυμον θὰ ψηφίσετε
πάλι.

Συλλιώτισσα, εὐχαρίστησε τὴν Γαλλίδα σου
ἐκ μέρους μου, γιὰ τὰ καλὰ λόγια πού εἶπε
γιὰ μένα. Ναί, στὴ φύλιν τῶν Ἀρροστυλίων
πρέπει νὰ σημειωνοῦνται καὶ αἱ ἀντιθέσεις λέξεις,
ὅπως τὰς βλέπεις στὰς Λύσεις πού δημοσιεύω.
Ψευδώνυμο γαλλικόν, ὅχι, νὰ μὴν πάρῃς. Τὰ
ξένα ἀπαγορεύονται ἀπὸ τὸν Κανονισμό. Ἐ-
πειτα, Ἑλληνικῶς, τί τὸ θέλεις τὸ γαλλικόν
ψευδώνυμο; Ἐγώ, ὅμως, τὰ ὠρατὰ ἀπὸ τὴν πλου-
σιότατην μὰς γλῶσσά;

Ὁραὶς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Χωσὴ Ἀκίς, Μυθι-
στοριογράφος, Στρανὸς, Κόκκινο Γαυροφάλλο,
Νικηφόρον Εἰρως, Δημοσθένους Σ. Κ., Πι-
στις—Ἀγάπη, Γαλατὴ Στανροφόρα, Ἀφελὴς
Χιωτοπούλα, Προσκοπικὴ τοῦ Εὐδελίου, Εὐ-
ελπὶς Νέος, Τοικυμῆ, Ἡρωϊκὴ Σάμος, Ἀ-
γριοκάτσιο, Ἡρωϊκὸ Θρακοπούλο καὶ Λευκό-
Κρινάκι.—Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλων καὶ καὶ
τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Μαρίαν Ρ. Σιν. (ναί, γράψε μου
ποῖα θέλεις, στείλε μου τὸ ἀντίτιμον εἰς
γραμματοσῆμα καὶ σοὺ τὰ στέλλω.) Παιδί
τοῦ Μέλλοντος (εὐκολώτερο νὰ στείλῃς
ἄλλες, παρὰ νὰ ψάξω, ποῦ θέλω ὄρες.)
Ἀφελὴ Σανθούλαν καὶ Αὐτοκράτειραν τοῦ
Βυζαντίου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπά-
θωμα.) Πτωχὸν Φιλομάτῃ (εὐχαριστῶ διὰ
τὸ ξεπάθωμα.) Σ. Π. Σωτ. (τὸ ἀντίτι-
μον μηνιαίως: εὐχαριστῶ πολὺ.) Κύνειον
Ἄσμα (αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς τὸ πῶ
ἐγώ: πρότεινε τὸ σὺ εἰς ὅσους γνωρί-
σεις, κάμετε τὸν Σύλλογόν σας καὶ
τότε θὰ ἔλθουν καὶ οἱ ἄλλοι.) Νικητήριον
Δάφνης (ἔλαβα εὐχαριστῶ διὰ τὴν φρον-
τίδα, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνω τὸ Λαγεῖον, διότι
ὁ Νόμος τὰπαγορεύει.) Ρήγαν Φεραῖον
(εἶνε σωστὸ, ἀλλὰ δὲν βρήκας τὴν πρώτην
λέξιν: διάβασε μετὰ προσοχὴν τὸν ὁδηγὸ νὰ
ἰδῇς πῶς γίνεται ἡ ἀνταλλαγή.) Παύλου
Δ. Ζαρ. (πολὺ ἐκτενές: ἐπειτα, αὐτὰ τὰ
ἱστορικὰ εἶνε γνωστὰ εἰς τοὺς περισσο-
τέρους.) Ἀνίκητον Ἑλληνα (ὄχι, δὲν μὲν
χρησιμεύει.) Τρελλὴν Ἀγάπην (εἰς κάθε
τετραδίδιον τῶν Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ
ἐπωκλειῇς λεπτὰ 15: ἔτσι δὲν λέγει ὁ Ὀ-
δηγός: μὲν ὀφείλεις λοιπὸν λεπτὰ 60)
Κλεφτόπουλο τοῦ 21 (χαίρω καὶ εὐχαριστῶ
γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις.) Ἐφετεινὸν Σύνδρο-
μητὴν ἐκ Πατρῶν (ὡς περάσουμε εἶσι τώρα
καὶ ὅλα τελευτήσῃ ὁ πόλεμος, ὅταν θὰ ἔλθῃ
χαρτί, βάζουμε καὶ ἄλλες σελίδες καὶ γί-
νονται ὅλ' αὐτὰ ποῦ θέλεις.) Γυθειωτάκι
(ὥρα ἡ ἐπιστολή σου αἰ δὲν προηγουμέ-
ναι ποῦ λέγεις, δὲν ἐλήφθησαν.) Ἀπόστο-
λον Γ. Κλ. (ἔχει καλῶς.) Προμηθεὶς Δε-
σμώτων, Νικητὴν τῆς Ἀθροῦν κτλ. κτλ.
Δαφνοστεφανωμένον Ἥρωα, Χουσόμα-
λον Δέρας, Ὁραῖαν Διβαθὸν (συμπλήρωμα
ἔλαβα εὐχαριστῶ.)
Πολυτέρην Γ. Θεογ., Οὐράνιον Θέλον, Α.
Γ. Ἀλεξ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)
Γκραζιέλλαν, Μέλλοντα Νικητὴν, Ἀπο-
κρίματα Τριαντάφυλλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)
Εὐώδες Ἄνθος, Πεταχτὴν Μελαχροινού-
λαν, Γλυκὴ Παρελθόν, Ἐλευθερίαν Ἀραβ.,
Παιονίον Διπλωμάτην, Ὑμνον τῆς Ἐλευ-
θερίας (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)
Εἰς ὅσα ἐπιστολὰς ἔλαβ' ἐμετὰ τὴν 18ην
Φεβρουαρίου, θάπαντῇτω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀν-
σεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαΐου.

125. Δεξιόγραφος

Ἀριθμὸς, γράμμα, κτητικό,
Ἐνώσεις καὶ τὰ τρία,
Καὶ βλέπεις ἀεὶ φανθὸ
Ἀπ' τῆς Μυθολογίας.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Νικητῆριον Δάφνης

126. Τριπλοῦς Στοιχειόγραφος

Ὅση κουταμάρα, λῦτα,
Μὲ κεφάλι ἐγὼ δηρῶ,
Τόσην ἔξυπνὸν, κῦρτα,
Ἀν' ἀπο-εραλίσθω.
Κι' ἂν τὸ νῦν μου κεφάλι
Ἀσπλαχνικὸν τὸ κήφῃ πάλι,
Θὲ μὲ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτὸ
Μίλος σου νὰ κατστῶ,
Ὅπου ἔδω καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ.
Ἀν' ἀπέρτατο ἀπομείνῃ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐσπερίου

127. Μεταγραμματισμός

Ἀνδρὸν ἐλκεὶ ὑψηλόν
Καὶ τὸν Ἀΐδωνον καὶ πῦρ
Ἀπ' τοῦ ἄλλ' ἔξῃ: τὸν λαίμονα.
Ὑπὸ τῆς πατρίδος πίπτω.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίδος

128. Δημιῶδες Αἶνιγμα

Ποῦλὶ δὲν εἶνε οὐδὲ πετᾶ
Μόνον δύο μῦτες: ἔχει
Κι' δύο μάτια στὴν οὐρά,
— Ἀν καὶ οὐρὰ δὲν ἔχει.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πειρακτηρίου

129. Μωσαϊκὸν

Κορφή ἀπὸ τριαντάφυλλο
Βλέ: ἔνα τσουκάλι,
Κι' οὐρὰ τῆς συναγρίδας,
Λιμνὴ τῆς γαρίδας,
Καὶ μὴ ριζούλα κάπρι...
Καὶ τώρα, λῦτα, πίετο,
Θῆαι: μαζὶ μ' ἄλλο ποτὶ,
Ἢ, ἂν σάρεισθ, σκέτο.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Δύσης

130. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ χρησίμων ζώων
* + * = Πρόθεσις.
* * + * = Μέρος ἀνθρώπου.
* * + * * = Γαλλικὴ Ἀποικία
* * * + * * * = Υἱὸς τοῦ Διουδ

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Ἀγκάθι

131. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ποῦ εἶνε, Ρόζα, ἡ Μαρτίνα, νὰ μοῦ φέρῃ
λίγο;...
— Τί, μαμά;
— Μὴ δὲν τὰ εἶπα;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

132. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοτὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦν μικρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.
1, Νῆτος τοῦ Αἰγαίου μικρά. 2, Χρονικὴ
διαίρεσις. 3, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας. 4, Εὐώ-
δες ταπεινὸν ἄνθος. 5, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κουκίτσας

133. Ἑλλειποσύμφωνον

ο - εἰσωωο - αἰ - ο - ωπειο - εἰε - υω-ειη-ευ-ιω -
αἴω.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Θαλοσσοπούλου

134. Γρίφος

Ναί!	ολ	ολ	ον	ον
Νίκη!	κα:	ον	ον	ον
	ολ	ολ	ον	ον
	ολ	ον	ον	ον
		ον	ον	ον

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρους

Τέλος τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ προσεχές ἀρχίζει νέος.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 14-20 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΑΙ: Ἀποκρίματα Τριαντάφυλλο, Ἄννα
Γρίφου, Γεώργιος Ἐμ. Σταμάτης, Παναγ. Π.
Μουφοπούλου, Μίνας Γ. Κορνάρος, Δ. Ν. Λαρε-
τζίκης, Εὐαγγελία Βουτσάρη, Τολμῆς Ἑλληνο-
πούλου, Σωτῆρ. Χ. Λούλης, Ἄντων τῆς Νεμέας,
Διονυσία Ἀνδροκοπούλου, Ἀνδρ. Μ. Νοβαί, Ἐμμ.
Μπουκόκης, Σοφ. Γ. Βουμβάκης, Δημ. Κ. Ἀση-
μάκος, Γεώργ. Δ. Μαζουδῆς, Μαρία Γ. Θεοδορα-
κίδου, Κατρίνα Παπαγιαννίδου, Θ. Π. Σακελλα-
ρίου, Ἐλένη Κ. Ζηρὴν, Μάρ. Θ. Καλίδου, Εὐ-
γένιος Α. Φωκᾶς, Χρ. Γ. Σιμωνιδοπούλου, Ἐλένη
Γ. Σοφιοπούλου, Παν. Βασιλειάδης, Ἄδρα
τοῦ Ἰονίου, Κάρλος Δεσφύς, Φωτεινὸς Ντ.
Ἐρβάντ, Ἀναστ. Γ. Ζαχός, Γ. Μ. Σουλτάνης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Π. Χ. Παπαλοῦς.

ΑΙΓΙΟΥ: Φωτεινὸς Σ. Ἐξαρχοπούλου.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ἀπομείνῃ Κ. Μεταξᾶς.

ΒΟΛΟΥ: Τριμεροστάκι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γεώργ. Α. Τσουλίδης,

Κων. Σ. Σταυρού.

ΘΗΒΩΝ: Θεόδωρος Γ. Χατζιωτίης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Βύνος, Δημ. Α. Γαλιό-
πούλου, Τάκης Χ. Μανουρίδης, Βασ. Α. Παπα-
δόπουλος, Ἀθ. Γ. Γιωτόπουλος, Ἠλ. Ο. Βενιδοῦ-
λος, Βασ. Α. Γαλιόπουλος, Γεώργ. Π. Βουγιού-
κας, Νικόλ. Κολομβάκος.

ΚΕΑΣ: Γεώργ. Α. Δεσφύς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Εὐλαμπία Γ. Πάντου, Ἄν-
δρ. Προκόπος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Χρ. Κ. Σπανορόγας, Π. Θ. Κο-
ράντζος, Ἰω. Χ. Καρμιελόπουλος.

ΛΑΜΙΑΣ: Μίνα Α. Γαλλῆ.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἐλισάβετ Ἀνδρέου, Κων. Σ.
Μπαλάνης, Ἀθηνά Παπαχρονιάδου, Δημ. Ν. Βάτς,
Κωνσταντῖνα Γιαννῶτα.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Λουκάς Ἰωάννου, Δημήτρης
Χατζόπουλος, Εὐαγ. Κ. Παπαδόπουλος.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Εὐστ. Μάλλας, Θ. Α. Τσι-
βελέκης, Στυρ. Γ. Σέρβου, Στυρ. Γ. Μεσσήνιος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Ἀο. Σταυροπούλου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Διον. Στυρ. Θεοκόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνδρ. Κ. Τζίνης, Ντίνος Β.
Ἀντωνοπούλου, Νίτσα Βλ. Ἀντωνοπούλου, Πω-
ναγ. Κ. Θεοδόσης, Θεμ. Μιχαλόπουλος, Γ. Α.
Γιαννακόπουλος, Νικ. Γ. Οικονομοπούλου, Ἀ.
θηνά Μ. Μαργαρίτη, Κωνστ. Ν. Νικολόπουλος,
Στυρ. καὶ Δημ. Θεοδόπουλος, Εὐστ. Φερνάνδης.

Ἀγγελικὴ Γ. Παπαγγελόπουλου, Δημ. Βαροῦχας,
Πατρινοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ματθ. Μ. Παπαθεοδωλίου, Ἐ.
νας χωρίς ὑπογραφήν, Α. Βώκος, Ἀναστ. Γ.
Κουλούρας, Φειδίας Α. Ἀρφαράς, Στυρ. Μα-
ρῆς, Γεώρ. Χ. Γκουβερνέας, Ἀλίκη Π. Δημηδίου,
Γεώρ. Βασιλείου, Ἀντ. Γ. Λεμπέτης, Γεώρ. Μ.
Στασιδάκης, Ἰω. Δ. Σκουρτζής, Ὁραία Διβαθὸν.

ΤΡΙΚΛΟΠΕΔΟΣ: Γ. Γ. Καλλιώρας.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἡρώς τῆς Ἀλαμάνης, Ἰω. Ν.
Κούρος, Κων. Γ. Καλλιωνίδης, Πέτρ. Β. Μα-
νῶκος, Γρηγ. Δ. Δεσφύς.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐαγ. Χρ. Τσιρικάνης, Τάσος Γ.
Τσιρικάνης.

ΧΙΟΥ: Σπ. Γ. Κλεώκας, Ἀπ. Γ. Κλεώκας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τί-
μορες. ΣΩΤΗΡΙΟΣ Χ. ΛΟΥΛΗΣ ἐν Ἀθήναις
ΦΩΤΕΙΝΗ ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Αἰγίῳ, ΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ε. ΜΠΑΛΑΝΑΣ ἐν Λαοσίῳ καὶ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΟΥΡΟΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Η' - 99]

Ἰδρῶμεν ἐν Θεσσαλονίκῃ Σύλλογον ὑπὸ τὴν
πρωτομάν **Παῦλος Μελάς** πρὸς διδασκα-
λὴν τῆς Ἀλγερίας ἀποκλειστικῶς ἐν Θεσσαλονί-
κῃ. Ὑψηλὸς ἀνδρὸς γενόμενος ἐξελήγῃ.
Προέδρος: **Παντελὴς Φορμώσης**.
Ἀντιπρόεδρος: **Ἀπόστολος Ἰορδάνου**.
Διευθύνων: **Κατρίνα Κοκκαλάνη**, ὁδὸς Ἰ.
γντῖα ἀρ. 184, δια κ. **Παναγιώτην Κο-
καλάνην**.

[1Η' - 100]

Τελευταῖα Παλαιολόγος, Ὁδὸν παρὰ τὴν Ἀθῆ-
ναίαν Ἑλληνιστὴν, Ἀ. Μ. Ἐστειλά, π.
πρὸς ἰδικὰ σας. Τρελλὴ Ἀσαιγγά.

[1Η' - 101]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[1Η' - 102]

Προτείνω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰς ἑλ-
ποῦς, ἐν Ἀργεῖνῳ ψυδωνορῶντος.
Φρουρὸς τῆς Πατριδῆς.

[1Η' - 103]

Τίθετε καὶ Ζινέττα, δέχσθε ἀνταλλαγῇ
Μ. Μυστικῶν μετὰ τὰ ὀνόματά μας;
Σουλιάττιος.

[1Η' - 104]

Θέλω νὰ κάμω Λεωνίδα Μ. Μυστικῶν, π.
ραχάλο πάντας τοὺς Σύνδρομητῆς τῆς Δι-
πλάσεως γινεαλλάξουν μαζί μου. — Βασίλει
Βουλγαροκτόνε, ποῖα ἡ διεύθυνσίς σας;

[1Η' - 105]

Ῥήγας Φεραῖος.

[1Η' - 106]

Μ' ἔχει τριαντάμια ὁ μῆνας: θυμήσου
μου εἶχε εἰπῇ. Σερφετὶ τῆς Νίκης.

[1Η' - 106]

Σύλλογος **ΚΕΡΑΥΝΟΣ**. — Διορίζοντ
σύμβουλοι: Π. Σκένδρ, Α. Δεμερτζής.